

UNHA SOCIEDADE CONSERVADORA?

Vivimos nunha sociedade maioritariamente conservadora e que foxe de si propia, probablemente cara a ningures, baixo a *guía* dos Presidentes Feijóo e Rajoy, dous galegos. É a constatación que nos deixa o resultado das eleccións democráticas do pasado 20 de novembro, mais con todo, aínda que o voto PP signifique só o 30% do total do censo electoral, o certo é que se beneficia da escasa calidade democrática do sistema electoral español, que lle outorga a maioría dos escaños. En Galicia a maior parte dos votantes aínda aumentou a súa confianza nos actuais gobernantes. Sabemos que hai algo de falla de liberdade efectiva cando moita xente se sente condicionada para formular o seu voto —o paro conforma o estrondo das preocupacións— e que hai algo de falla de liberdade nas mediacións político-económicas e ideolóxicas que atoldan a capacidade de xuízo e valorativa das persoas. Con todo, convencionalmente, as eleccións son libres entre nós no presente.

Porén, o que nós somos e como nós percibimos a sociedade e a educación que procuramos construír e desenvolver, van noutra dirección. Camiñamos noutra ruta, na compañía de tantas persoas que procuran tanto a reforma social, que significa afondamento democrático e sociedade laboriosa, solidaria e xusta, como a construción dunha educación nova, pública, inclusiva e galega. Convencer democraticamente de que estes dous retos son os axeitados cara a un mundo sostible e de *alterglobalización* é o reto que imos seguir alimentando desde as nosas prácticas e desde o combate de ideas.

Falando de ideas e de propostas, sinalamos unha parte singular das que o PP presentou para levar a cabo se gañaba a confianza; son as que merecen a nosa oposición e as nosas máis nidias reservas; e en relación e elas manteremos o preciso combate argumentado de ideas e prácticas educativas diferentes, porque significarán máis mercado, máis valores propios do neo-liberalismo, *tacherismo* que se demostrou inxusto e desintegrador socialmente, e menos educación pública, plural, laica e contextualizada:

- A redución do protagonismo das institucións públicas, socialmente vertebradoras, e o favorecemento da iniciativa privada subvencionada en toda a educación básica, con levantamento de controis de legalidade, de tal modo que a *liberdade de elección* está a ser cada vez máis *liberdade de selección*.
- A realización de prácticas político-administrativas que, baixo a promesa e a palabra talismán da *excelencia* —unha visión parcial dela, movida polos criterios de mercado: *acorde coas demandas empresariais*— conducen ao afondamento da dualización escolar pública-privada, e mesmo á dualización da rede pública.
- A reordenación curricular prevista, que supoñerá a revisión dos RRDD e Decretos autonómicos de Ensinos Mínimos, guiada non por un criterio didáctico, asentado en avaliacións psico-pedagóxicas e sociolóxicas, senón para buscar un *currículo único en toda España* —*dixit* Feijóo— que consiga o que Esperanza Aguirre non logrou cando fora ministra de Educación (¿); *españolizante*, claro, recortando un pouco máis a marxe de construción curricular que temos e que malpocadamente case non empregamos.
- A proposta da avaliación censual dos centros como *proba nacional española* e con publicidade dos resultados de avaliación: un *ranking* comercial, xunto ás perniciosas prácticas neoliberais de *rendición de contas*, en lugar da necesaria e concertada avaliación de centros e das políticas educativas públicas.
- A inclusión dos corpos docentes autonómicos en *corpos nacionais*, que favorezan a mobilidade docente en todo o *territorio nacional*, o que será lesivo para a galeguización educativa, xunto a outras medidas que actualmente xa non a favorecen.
- A redución da laicidade —propia dunha sociedade democrática e plural— desde onde se quere realizar a modificación da materia de *Educación para a cidadanía e os dereitos humanos*.
- A pretendida eliminación dos programas de inmersión lingüística e de normalización, enmascarada na liberdade de escolla familiar canto á lingua de escolarización dos fillos e fillas; outra machada á lingua e á cultura galegas.
- A reforma do Bacharelato a costa do que significa a ESO; case se volverá ao que era o Ciclo Superior de EXB, que abría unha dobre e desigual ruta, e o sistema deixará de cumprir o papel que lle corresponde como *ascensor social* cara a unha sociedade máis integrada e culta.

Son outros os camiños a andar, e invitamos a percorrelos a todos os lectores e lectoras.

